

השגחה פרטית

וואונדערליכע 'השגחה' פרטית פון היינטיגע צייטן - דערציילט אויף דער השגחה פרטית האטליין

פרשיות בשלח - יתרו תשפ"ג ♦ עלון מס': 107

די וועכענטליכע השגחה

קומט הערן ווי אזוי מיינע קינדער לויבן מיר!

"מילא די דראמאטישע מעשה'ס קען איך נאך פארשטיין, אבער די קליינע מעשה'ס? ווי אז דער האט פארשפעטיגט די באס, אדער אז ער האט נישט געטראפן זיין שידך און פונקט האט זיך אזוי געפירט, דאס... צו וואס פעלט עס אויס?"

די שאלה האלט זיך אין איין איבער'חזורין. אסאך גוטע אידן וואס הערן אויס די השגחה פרטית ליניע האבן די קשיא. זיי ווילן פארשטיין פארוואס מיר מוטיגן אידן צו דערציילן קליינע טאג טעגליכע מעשיות וועלכע ענדיגן זיך נישט מיט קיין גרויסע חידושים.

די פרעגער זענען מדגיש אז זיי גלייבן אז אלעס ווערט געפירט פון אויבן, אז די השגחה העליונה פירט אלעס, אבער אין זייערע אויגן איז דער לימוד פון די מעשה נישט אזוי גרויס, אז עס זאל זיין ווערד צו מאכן אזא מצב דערפון.

אן אז מיר זאלן אריינגיין אין די תועלת וואס דער דערציילער האט פון דעם און אויך איבער די אידן וואס נעמען יא ארויס א תועלת פון די קליינע מעשה'לעך, און ווי אזוי זיי דערציילן אז טאקע די קליינע מעשה'ס האט געטוישט זייער לעבן און זיי איבערצעייגט אז יא, אויך אין די קליינע מעשה'ס שיינט דער אור פון 'השגחה פרטית', לאמיר זיך א רגע קאנצענטרירן אין א צווייטע קוק ווינקל, לאמיר כאפן א בליק ווי אזוי השי"ת קוקט אן די זאך, וואספארא נחת רוח עס ברענגט אריין אין אים.

לאמיר עפענען א הייליגער זוה"ק אין פרשת בא [דף מ' ע"ב] און זען וואס דער זוה"ק איז אונז מגלה איבער וואס אזעלכע געשיכטעס מאכן אן למעלה.

זאגט דער הייליגער זוה"ק: "עס איז א חוב אויף יעדער מענטש שטענדיג צו דערציילן און צו מפרסם זיין יעדע פריוואטער נס וואס עס געשעט מיט אים און עס דערציילן און דאנקען אויף דעם".

און דער זוה"ק איז ממשיך: "טאמער וועסטו פרעגן פארוואס דארף מען עס דערציילן? הקב"ה ווייסט דאך אלעס אין די וועלט, אלעס וואס גייט זיין, אלעס וואס איז געווען, פארוואס דארפן מיר עס מפרסם זיין? ער ווייסט דאך וואס ער האט געטון?"

געטפערט דערויף דער זוה"ק אז אלע דיבורים פון א איד, די אלע שבחים גייט ארויף למעלה און די מלאכי מעלה הערן עס אויס און ווען זיי הערן ווי אזוי מען לויבט הקב"ה אונטן אויף די וועלט, הייבן זיי אן צו לויבן הקב"ה אויבן.

עטליכע שורות פריער געבט דער זוה"ק א שטיקל בליק איבער וואס עס טוט זיך אפ למעלה, ווען א איד לויבט הקב"ה.

אין יענער צייט זאמלט הקב"ה איין אלע מלאכים, די המוני מעלה און זאגט זיי, קומט הערן מיין לויב, וועלכע מיינע קינדער דערציילן אויף מיר, ווי אזוי זיי פרייען זיך מיט מיין גאולה און ווען די מלאכים הערן דאס, דאנקען זיי הקב"ה אז ער האט אזא הייליג פאלק, וואס פרייען זיך מיט אים ווען הקב"ה מאכט מיט זיי ניסים. טייערע חברים! נעמט עס אריין אין קאפו ווען איר קלינגט אריין אין די השגחה פרטית ליניע און איר דערציילט אייער מעשה'לע, ווערט א רעש אין הימל, דער באשעפער רופט אלע מלאכים און זאגט זיי, געבט א קוק, הערט זיך איין וואס מיין זון דערציילט, זעה ווי אזוי א איד אין אזא דור שטייט און לויבט מיר.

אז איר האט א מעשה קלינגט אריין, אפילו אז עס איז א קליינע מעשה, ברענגט אריין א שמחה אויף די וועלט און אין די פמליא של מעלה. א גוט שבת, פינחס שפר

דברים שבלב

אויסצויגן פון די שיעורים אין 'שער הבטחון' פון ספר חובת הלבבות

איזאלירט און פול מיט בטחון

עס ליגט מיר אין קאפ ווען מיינ מאמע ע"ה איז אמאל אריבער א תקופה פון שווערע באהאנדלונגען און צוליב די באהאנדלונג האט מען איר געמחט איינשפארן אויף קוואראנטיין, אליין אין צימער. זי האט געדארפט זיין דארט עטליכע טעג, אריינגערעכענט אויך אויף א שבת קודש.

אפילו די עסן וואס זי האט געדארפט האבן האט מען איר געגעבן דורך א פענסטערל. צוליב א זארג פון לעזער האט זי אפילו נישט געקענט האלטן דארט א טעלעפאן.

ווען עס איז געקומען צוגיין די טאג ווען זי איז ארויס פון דער איינגעשפארטקייט, האבן איר די קינדער אפגעווארט אינדרויסן פון צימער. מיר זענען געווען זיכער אז זי וועט זיין צובראכן און גערשעפט, אבער זי איז געווען פריש און מונטער.

"גלייבט מיר", האט זי געזאגט ארויסקומענדיג. "איך בין קיין איין מינוט נישט געווען אליין, דער באשעפער איז געווען מיט מיר א גאנצער צייט".

זי האט דערציילט אז זי האט געדאווענט דריי מאל א טאג, זי האט געזאגט תהלים, שבת האט זי געגעסן דריי סעודות און געזינגען די שבת'דיגע זמירות.

בשכינות צו איר צימער איז געווען דארט נאך איינער וואס האט געמחט זיין איינגעשפארט. יענער איז ליידער געווען ווייט אוועק פון אידישקייט און דער איד האט עס נישט אויסגעהאלטן. ער האט פראבירט צו צוברעכן וועגט, ער האט געפאדערט אז מען זאל אים געבן דעם טעלעפאן, די געציילטע טעג האט אים צובראכן.

דא האט מען געקענט זען דער חילוק צווישן דער בעל בטחון און דער וואס האט ליידער נישט זוכה געווען צו טועם זיין דער טעם פון בטחון.

דער בעל בטחון לעבט מיט דער דערמאנטער יסוד אז אלעס וואס געשעט אויף די וועלט איז גוט, עס איז די בעסטע, און ער שטארקט זיך, ער זוכט אויף די גוטע נקודה אין דעם און ער לעבט עס, און דאס האב איך געזען ביי מיינ מאמע ע"ה, די נקודה פון לחשוב שזו מטובת הבורא.

זאלן די ווערטער זיין לעילוי נשמתה, מרת חוה מאנצי בת ר' אברהם ז"ל, וועמענס יארצייט געפאלט אין די טעג, אום כ' שבט. יא אז זכרה ברך.

[ארויסגענומען פון שיעור 122 אין שער הבטחון - צו הערן די שיעורים דרוקט 4 נאכ'ן אויסוועלן די שפראך]

די שיעורים ווערט ארויפגעלייגט זוכנדיג די וואך - מען קען עס הערן ביי נומער 4 [מאן אויסוועלן די שפראך וואס איר ווילט הערן]

שליסט זיך אויך אן אין די צענדליגע שוויצער אידן איבער דער גארער וועלט וועלכע האבן געמאכט א טויש אין זייער לעבן - קלינגט: פון ארץ ישראל 02-30-11-300 • פון אמעריקע 151-86-130-140 • פון ענגלאנד 0-330-3900-489 • פון בעלגיע 0-380-844-28 • פון דרום אפריקע 87-551-8521 • פון ארגענטינע 3988-4031 • פון אוקריינע 380-947-100-633 • פאר דער פריוון אפטיילונג פון די השגחה פרטית האטליין דרוקט 4 ביי די מיין מענין

השגחה פרטית האטליין אידיש. העברעאיש. ענגליש.

ניסיון שבכל יום

וואונדערליכע השגחה פרטית געשיכטעס דערציילט אויף די השגחה פרטית האטליין

די סגולה פון דעם 'חינוך'

עס דערציילט א יונגערמאן פון ירושלים:

פון ווען עס האט זיך געעפענט די השגחה פרטית האטליניע האב איך און מיין חברותא געהאט א גרויסע התעוררות צו רעדן וועגן אמונה. ווען מיר האבן א געלעגענהייט רעדן מיר וועגן אמונה.

דעם לעצטן ערב ראש חודש כסלו זענען מיר געפארן קיין מירון. אויפ'ן וועג האבן מיר גערעדט דיבורים פון אמונה. ער האט מיר דערציילט מעשה'ס און איך האב אים צוריקדערציילט און מיר האבן זיך געשטארקט. מיר האבן אויך גערעדט איבער די שוועריגקייטן. איך האב אים דערציילט אז איך האב א שידוך געטון און בקרוב גיי איך חתונה מאכן און די הוצאות זענען אומגעהויער גרויס און אז עס דרוקט און אז מען דארף זיך מחזק זיין באמונה.

אזוי רעדנדיג דערציילט מיר דער חבר איבער די וואונדערליכע סגולה וואס עס ווערט געברענגט בשם דער ספר החינוך צו בענטשן ברכת המזון מיט כוונה, מתוך הכתב. מיין חבר האט מיר געמוטיגט עס צו פראבירן.

איך בין געווען גרייט עס צו פראבירן אבער עס איז דא איין פראבלעם, איך וואש זיך נישט משבת לשבת.

"וואש זיך יא, און געניס פון די סגולה".

איך האב אים מסביר געווען אז עס איז מיר שווער זיך צו וואשן ווייל די ברויט מאכט מיר נישט גוט אין די מאגן, אבער מיין חבר האט נישט געהאלטן ביים אננעמען מיין טענה.

"בעט דיין ווייב זאל דיר באקן ספעציעלע ברויט", האט ער מיר גע'עצה'ט. "דו דארפט נאר עסן א כזית", האט ער צוגעלייגט.

דער געדאנק האט מיר אויסגעזען מאדנע. נאך אזויפיל יארן זיין אפגעוואוינט פון זיך וואשן אינמיטן די וואך זאל איך פלוצלונג זיך אנהייבן וואשן, עס האט מיר נישט אויסגעזען א מציאות.

ווען איך בין אהיימגעקומען פון מירון האב איך באשלאסן אז איך גיי גיין צום כותל המערבי. מיין פרוי איז מיטגעקומען מיט מיר. זייענדיג ביים כותל האב איך באגעגענט א השגחה פרטית גליון, און פונקט מישט זיך עס אויף ביי די מעשה פון ר' פנחס שאפער וואו ער דערציילט איבער א איד וואס האט געהאט שוועריגקייט אין פרנסה און אנגעהויבן נוצן די סגולה פון בענטשן און זעענדיג ווי עס האט אים אזוי געהאלפן האט ער באשלאסן אז ער גייט עס מפרסם זיין פאר די גאנצע וועלט, אז אויך אנדערע אידן זאלן געניסן פון דעם.

איך האב געזען אין דעם א סימן פון הימל. איך האב גערעדט צו מיין בני בית און זי האט מסכים געווען צו באקן ספעציעלע זעמעלעך פאר מיר מיט די שיעור פון ברכת המזון אז איך זאל קענען דאנקען השי"ת.

זי האט מסכים געווען און איך בין אריין אין דער רוטין פון זיך וואשן טעגליך.

די איבערלעבעניש אליין איז געוואלדיג, מען דאנקט השי"ת, עס איז א גוטע הרגשה, אז איך האב געטראכט אז פאר דעם איז עס געווען ווערד.

עס איז אריבער צוויי וואכן און א חבר, אן עושר, קומט צו מיר און זאגט מיר, דו מאכסט באלד חתונה?

זאג איך אים יא.

"איך האב פאר דיר די סומע פון צען טויזנט שקל, ווען דו דארפט עס קענסטו עס קומען נעמען פון מיר".

איך האב נישט געגלייבט וואס מיינע אויערן הערן. איך האב אים קיינמאל

ברוך מתיר אסורים

די זייער ווייזט יעצט האלב זעקס פארטאגס. איך האב יעצט געענדיגט צו לערנען מיט א איד א חשוב'ער תלמיד חכם, דער איד האט שוין ארויסגעגעבן צענדליגע שיינע ספרים און דער איד דערציילט מיר די פאלגענדע מעשה.

ער דערציילט מיר אז דעם פארלאפענער זונטאג צוויי אזייער נאכמיטאג האט ער געבעטן פון זיין זון א טובה צי ער קען אפטרעגן פאר זיינעטוועגן א ווילטשעיר וואס די באבע האט גענוצט צו א לאקאלע גמ"ח, פון וואו מען האט עס געבארגט. דער יונגערמאן האט זיך געפריידט צו טון די טובה. דא האט ער פאר זיך א געלעגענהייט אריינצוכאפן סיי א חסד און אויך צו מקיים זיין כיבוד אב ואם און בנוסף צו דעם דארף ער נישט מאכן קיין אומוועג צו מאכן די טובה, עס איז אויף זיין וועג.

צו די באשטימטע שעה איז דער יונגערמאן ארויס פון זיין שטוב מיט די ווילטשעיר. זיין פלאן איז געווען אריינצוגיין אין די חסד געביידע און אפגעבן די ווילטשעיר און פון דארט וועט ער ממשיך זיין צו גיין אין כולל.

עס איז אריבער א שעה און נאך א שעה און מען הערט נישט קיין גריס פון דעם יונגערמאן. נאך דעם וואס עס איז אריבער עטליכע שעה און עס איז געווען שפעטער ווי די צייט ווען דער יונגערמאן קומט געווענליך אהיים האט זיין פרוי אנגעהויבן ווערן באזארגט.

זי האט אריינגעקלינגען אין זיין סעליוולער טעלעפאן אבער קיין איינער האט נישט געענטפערט.

וואו קען ער זיין? האט זי זיך געוואונדערט און אנגעהויבן ווערן באזארגט.

זי האט אריינגעקלינגען צו איר שווער און אויך ער האט נישט געהאט קיין אנונג וואו אויף די וועלט ער געפונט זיך. ווען עס איז אריבערגעלאפן א גוטע פאר שעה האט מען אריינגעמישט די פאליציי, אבער אויך זיי האבן נישט געקענט ענטפערן ווי ער געפינט זיך.

ווען עס איז געווארן שפעט ביינאכט האט די פאליציי פארגעשלאגן אז מען זאל אים פראבירן צו טרעפן דורך וואס מען וועט נאכגיין זיין סעליוולער טעלעפאן. מען האט טאקע אזוי געטון און מען האט געטראפן אז דער יונגערמאן געפינט זיך אין די 'חסד' געביידע.

די פאליציי האט אנגעהויבן א זוך אקציע אין די געביידע און פלוצלונג האט מען געהערט קולות ארויסקומען פון די עליוועטער. עס האט זיך ארויסגעשטעלט אז דער יונגערמאן איז געבליבן שטעקן אין די עליוועטער.

ער איז געבליבן שטעקן דארט פאר צוועלעף שעה.

מען האט אים ארויסגענומען פון דארט, און ער האט געדאנקט השי"ת ברוך מתיר אסורים.

ווען ער איז ארויסקומען האבן די בני המשפחה אים געפרעגט ווי אזוי האט ער אויסגעהאלטן דארט. דער יונגערמאן

איין יסוד אויף 4 שפראכן

4 שפראכן - איין אמונה אין בורא יתברך

לשון הקודש אידיש ענגליש פראנצויזיש

נישט געבעטן קיין געלט און דא קומט ער צו מיר פון זיין אייגענער ווילן און געבט מיר געלט.

עס איז אריבער א פאר טעג. איך האב געטראכט ווען איך זאלן עס אים גיין בעטן אבער ער האט באשלאסן אז ער גייט מיר נישט לאזן ווארטן. אין א טאג קומט ער צו מיר און ער געבט מיר די געלט.

די מעשה האט מיר זייער געריירט. זעענדיג ווי די שערי הישועה האבן זיך געעפנט, האב איך עס מיטגעטיילט מיט די קינדער ווען איך ווייז זיי לעבעדיג די סומע געלט און איך האב געבעטן פון זיי אז זיי זאלן אויך אנהייבן בענטשן מיט כוונה.

איבריג צו זאגן אז מען מאכט נישט קיין מצוה וועגן סגולה, אבער איך האב גערעדט צו זיי איבער לויבן השי"ת און זיי אנגעווארעמט דערוועגן און ברוך השם אז עס איז געווארן א התעוררות דערוועגן.

דעם קומענדיגן שבת האט מען געבענטשט אין שטוב מיט א מוראדיגע התעוררות און ברוך השם אז פון דארט און ווייטער זע איך וואונדערליכע זאכן.

מיטאמאל האט מען אנגעטראגן אן ארבעט פאר מיין ווייב, איך האב א זייטיגע ארבעט אין די נאכט שעה'ן און מען האט מיר געהעכערט די געהאלט און שפעטער ווען איך האב געדארפט קויפן שידך פאר מיינע קינדער האט דער פארקויפער געטראפן שידך וואס איינער האט מנדב געווען פאר נויטיגע אידן.

און אזוי איז געווען א קייט פון ישועות וואס איך האב געזען אין זכות פון בענטשן בכונה און פון א סידור.

א שכר פאר'ן זיך אנשטרענגען

פון הימל האט מען מיר מזכה געווען אז איך זאל קענען זיין א בן תורה. מיין סדר היום דרייט זיך ארום די כוללים. עס הייבט זיך אן אז איך שיק ארויס די קינדער אין די בתי חינוך, נאכדעם גיי איך דאווענען שחרית און נאך דעם גיי איך אין כולל לערנען.

מיט די יארן האב איך זיך געמאכט א מנהג אז איך קום אין שול צען מינוט פאר מען הייבט אן צו דאווענען און איך מאך אביסל התבוננות און איך שטעל זיך דאווענען גלייך נאך דעם.

די צען מינוט געבט מיר זייער אסאך צו, דער דאווענען איז אן אנדערע דאווענען.

אין די לעצטע טעג האבן זיך זאכן פארשלעפט. איך בין אויפגעשטאנען שפעט און די טאג האט זיך אנגעהויבן שפעט. עס איז אויסגעקומען אז אויב איך וועל גיין טראגן די קינדער אין די קינדערארטן וועל איך אנקומען שפעט צו מיין מנין קבוע און כ'וועל פארפעלן צו מאכן א הכנה פאר'ן דאווענען.

מיין פרוי ארבעט פון שטוב. זי האט א סומע שעות וואס זי דארף אנפולן. אז זי פארשפעטיגט מוז זי עס משלים זיין שפעטער. זעענדיג אז עס שמעקט מיר נישט האט זי זיך אנגעטראגן צו טראגן די קינדער. איך האב זיך גע'שויבט'ט צי איך זאל זיך אנלייגן אויף איר צי נישט, אבער זי האט זיך גע'עקשנט'ט אז זי וויל עס טון און איך האב איר נאכגעגעבן.

דער סדר האט אנגעהאלטן צוויי טעג. ביי דעם דריטן טאג זענען שוין זאכן געווען צוריק ווי געווענליך.

די דריטע טאג קלינגט מיר מיין פרוי אריין און דערציילט מיר מיט התרגשות אז צוליב א טעכנישע פעלער וועט דער סיסטעם זיין אויסגעשאלטערט פאר די נעקסטע 48 שעה און זי באקומט א באצאלטע וואקאציע.

עס האט זיך אויסגעשטעלט אז פונקט נאך דעם וואס זי האט אזוי אוועקגעגעבן אז איך זאל קענען דאווענען רואיג האט מען איר פון הימל געוויזן אז מען באצאלט פאר איר אנשטרענגונג.

האט געענטפערט אז ערשט האט ער געהאט מיט זיך א בענקל, ער איז געזעסן אויף די ווילטשער. די צווייטע זאך האט ער געוויזן אז אין די עליוועטער איז געשטאנען א צעטיל אז מארגן גייט מען קומען אונטערזוכן די עליוועטער, אזוי אז איך האב געוואוסט אז מער ווי פיר און צוואנציג שעה גיי איך נישט זיין דא.

די צווייטע זאך איז געווען אז אזוי ווי דו זעסט איז די לעקטער געבליבן ברענען און האבנדיג ביי מיר א פעדער מיט מיין העפט האב איך זיך געזעצט און געשריבן חידושי תורה.

דער יונגערמאן האט אויסגעפירט אז ער האט געזען אין דעם אן אויסטערלישן השגחה פרטית, אז אנשטאט אז ער זאל ווערן צוקלאפט, האט ער אויסגענוצט די שעה'ן אן וואסער אן סערוויס, פאר התעלות.

רעדנדיג מיט דעם תלמיד חכם האט ער עס באוואונדערט ווי אזוי א איד קען זיך אויסשאלטערן פון די וועלט און נישט ווערן פארלוירן.

אויסגע'פועל'ט א לבנה מיט תפלה

ווי באקאנט איז אין אמעריקע געווען שוועריגקייט א לבנה אין דער פארלאפענער חודש תמוז און צענדליגע אידן האבן אריינגערופן און דערציילט זייערע פריוואטע געשיכטעס ווי אזוי זיי האבן געזען די לבנה און עס מחדש געווען.

מען האט אויך דערציילט אז די רבנים האבן לאור דער מצב מתיר געווען מקדש צו זיין די לבנה שבת ביינאכט און א איד, אין די הויכע זיבעציגער יארן, האט דערציילט אז דאס איז געווען די ערשטע מאל אין זיין לעבן ווען ער האט מקדש געווען די לבנה שבת ביינאכט.

אבער איין מעשה וואס עס האט געכאפט מער ווי אלע מעשה'ס איז געווען די מעשה וואס א איד האט איבערגעלאזט אויפ'ן האטליניע.

דער איד האט דערציילט אז זיין געשיכטע האט פאסירט דאנערשטאג נאכט, נאך איידער ער האט געוואוסט איבער די מעגליכקייט פון מקדש זיין די לבנה שבת ביינאכט. זעענדיג אז עס איז דער לעצטער נאכט איז ער געווארן זייער צוטראגן פון דעם און יענעם דארנעשטאג נאכט איז ער אריין אין שול און זיך געשטעלט דאווענען צום רבוש'ע אויף זיין שפראך, בעטנדיג זיך אז ער וויל זוכה זיין צו מקיים זיין די מצוה פון קידוש לבנה.

דערציילט דער איד אז די מעשה איז געווען צען אזייגער ביינאכט. די הימלען זענען געווען ווייס פון וואלקענעס. מען האט זיך געשטעלט מעריב, און ביי מעריב האט איך ווייטער מתפלל געווען, און גלייך נאך מעריב קומט דער שמש צוגיין מיט א בשורה טובה - עס איז דא א לבנה.

מיר זענען גלייך ארויס און געמאכט קידוש לבנה. די התרגשות איז געווען אויסטערליש גרויס. מען האט געטאנצן און זיך געפריידט כשמחת חתן וכלה ווי דער רמ"א זאגט אז מען זאל זיך פרייען מיט די לבנה ווי שמחת חתן וכלה.

עס איז געווען אזעלכע וואס האבן זיך געוואונדערט ווי אזוי קען זיין דער נס, אבער ביי מיר איז נישט געווען קיין וואונדער, ווייל אז מען איז מתפלל איז מען זוכה צו זען חסדים.

השגחה פרטית - דער גליון וואס דערנענטערט אידן צו זייער הייליגער מקור

זייט אויך פון די וואס פארשפרייטן די הייליגע אמתה! דערציילט איבער די גליון פאר אייערע נאנטע - באקאנטע - פאר אייער ברודער - זיידע - קרוב - פון היינט האט יעדער פון וואו צו שעפן אמתה אין זיין שפראך שרייבט איך איין און שרייבט איין אנדערע - מאכט א טויש אין אייער לעבן - לעבט ראינער און צופרידענער און מיט מער מנוחת הנפש ווייל איר לעבט מיט'ן באשעפער

צו באקומען די גליון - שרייבט זיך איין דא: B023011300@gmail.com

